

เพ็ญบาย

บทที่ 5

เบียร์หลายแก้วทำให้ผิวหน้าของชายหนุ่มเป็นสีเข้ม ในสีหน้าอ่อนขริ่มๆ ดวงตาคมสวยที่มองหญิงสาวกลับแฝงประกายประหลาดเมื่อสบตากัน ชายหนุ่มเป็นฝ่ายหลบ เสพพูดว่า

“ดื่มคนเดียวนี้ไม่ดีเลย พูดอะไรคิดอะไรไปกันคนละทาง”

“แก้วก็ไม่ชอบดื่มเสียด้วย ไม่อย่างนั้นจะดื่มเป็นเพื่อน”

“แก้วไม่เคยดื่มเลยหรือ”

“เคยลองแอบจิบๆ ดูกะ แต่ว่าไม่เห็นจะอร่อย ถ้าแม่เห็น แก้วต้องโดนตีแน่ หน้าพรรณก็เข้มงวดเหมือนแม่ อาจจะยิ่งกว่าด้วยกรรมัง” เธอพูดถึงคุณพรรณงามซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าเป็นผู้ปกครองอีกคนหนึ่ง

“แล้วเวลายุ่งๆ เกิดล่ะ ไม่เคยดื่มกับเพื่อนๆ เลยหรือ”

“ไม่ค่ะ เพราะว่าริไม่ดื่ม...” น้ำเสียงเธออ่อนลงเมื่อพูดถึงเพื่อนชายที่ตายจากไปจะครบหนึ่งปีแล้ว “ริพูดว่าพ่อแม่เสียเงินให้มาเรียน ไม่ใช่ให้มาเท็งกับเหล่าเบียร์... บุหรี่เขาก็ไม่แตะ เอาแต่เรียนอย่างเดียว”

“เขาเป็นคนดีมากละซิ”

สีหน้าเธอสลดลง “แก้วเคยนึกสงสัยว่าคนดีจะต้องเป็นยังไง พอมารู้จัก ริ แก้วถึงได้คำตอบ...”

“แก้วก็เหมือนเด็กวัยรุ่นที่มองเห็นอะไรเป็นสีขาวไปหมด ถ้าเขาอายุยืนยาว แก้วอาจจะเปลี่ยนคำพูดก็ได้” น้ำเสียงตึงอ่อนขริ่ม

“ก็อาจเป็นไปได้ แต่ถึงอย่างไรแก้วก็พอใจในส่วนที่เขาเป็น”

“น่าอิจฉาจัง ทำยังไงพี่จะทำให้แก้วรู้สึกอย่างนั้นได้บ้างนะ”

“พี่นะจะเป็นยังไงก็เป็นคนที่แก้วรักมากที่สุดอยู่แล้ว” เธอพูดชื่อๆ “แก้วไม่สนใจเรื่องของพี่นะกับแม่ แก้วรักแม่ แต่ก็รักพี่นะด้วย”

อีกฝ่ายยกแก้วเครื่องดื่มจรวดริมฝีปากแล้วดื่มจนหมด บริกรหญิงเข้ามารินเติมให้ พอถอยออกไป ชายหนุ่มก็ยกมาวางตรงหน้าเธอ

“ลองสิ”

“จะดีหรือคะ”

“ถ้าอยากนอนหลับสบายๆ ก็ดื่มเลย” เขาว่า “แค่แก้วเดียวพอถึงที่นอนก็หลับไม่รู้เรื่องจนเช้า”

“ถ้าจริงก็ตีชิคะ” เธอคว้าขึ้นดื่มทันที แต่แล้วก็ต้องรีบวาง

ชายหนุ่มหันไปเรียกหาแก้วอีกใบ แล้วเบียร์เย็นอีกแก้วก็ถูกวางทดแทนลงตรงหน้า

หญิงสาวถามว่า “ทำไมพี่นะไม่ชวนพี่อัญมาด้วยล่ะคะ”

“ทำไมจะต้องชวน”

“ก็พี่นะจะได้สบายใจขึ้น อย่างน้อยก็อบอุ่นที่มีพี่อัญอยู่ด้วย”

ชายหนุ่มตอบว่า “พี่อัญเขาไม่ว่าง”

“มีปัญหากันหรือเปล่าคะ”

“เปล่า”

ฉัตรแก้วถามว่า “พี่นะยังรักพี่อัญ อยู่หรือเปล่า”

“ทำไมถามอย่างนั้น” ปรกกายตาเขาวาววาบ

“แก้วเคยได้ยินแม่พูดถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งของบริษัท...” เธอลังเลที่จะพูด เมื่ออีกฝ่ายยิ้มเฉยเธอจึงรู้สึกว่าจะไม่ควรสอดแทรก

“ผู้หญิงอีกคนที่ไหนกัน” ชายหนุ่มถามราวกับจะบอกว่าเธอได้ยินมาผิดๆ “พี่ได้แต่ทำงาน จะเอาเวลาที่ไหนมาสนใจผู้หญิงอื่น แต่พี่อัญคนเดียวพี่ก็จะแยมอยู่แล้ว เขาต่อว่าอยู่เรื่อยๆ พี่ดูแลเขาไม่ดีพอ”

“ผู้หญิงทุกคนอยากให้คนที่ตัวรักสนใจทั้งนั้น”

ถึงตอนนี้เธอเริ่มจะเคยชินรสชาติเผ็ดๆ ในความเย็นเฉียบของแก้วเบียร์ตรงหน้าซึ่งเธอเผลอหยิบขึ้นจิบทีละเล็กละน้อย โลหิตถูกฉีดแรงและเกิดความรู้สึกประหลาดที่แปลกใหม่ เธอไม่รู้ตัวว่าใบหน้าเริ่มเป็นสีเข้มขึ้น และทำให้ชายหนุ่มแทบจะไม่อยากถอนสายตาคาจากไป

“พี่มีงานต้องทำ ยิ่งในช่วงหลังๆ งานเริ่มจะมีปัญหา”

“มีปัญหาคะไรคะ”

“เงิน” คำตอบไม่ได้ทำให้เธอแปลกใจ ชายหนุ่มพูดต่อไปว่า “บริษัทกำลังขยาย แต่คุณพ่อกับอากัญกลับวางมือเสีย เท่านั้นยังไม่พอยังไม่สนับสนุนเรื่องการเงิน พี่เลยมีปัญหาขาดเงินหมุนเวียนอยู่ตอนนี้ พองานส่วนหนึ่งชะงัก ส่วนอื่นๆ ก็พลอยเสียหายไปด้วย”

“หรือคะ แล้วพี่นะจะทำอย่างไร”

“ความจริงก่อนคุณพ่อจะเสีย เราตกลงกันได้แล้ว” เสียงพูดอ่อน ขริ่มเจือความโศกเศร้า “คุณพ่อเข้าใจความขัดแย้งระหว่างพี่กับ

อากัญติ ยังก้านรู้ตัวว่ากำลังเจ็บป่วย ท่านยังเป็นห่วงลูกๆ เพราะอย่างนั้นถึงต้องการให้พี่ดูแลตัวเองได้”

ฉัตรแก้วหันหน้าตาตก “แก้วเสียใจด้วยกับทุกเรื่องที่เกิดขึ้น”

“ไม่ใช่ความผิดของแก้วหรอก ไม่ใช่ความผิดของอากัญติด้วย” เขาพูดขรึมๆ “ความจริงพี่ไม่ได้เกลียดอากัญติเลย เพียงแต่เข้ากันไม่ได้เท่านั้นเอง พี่นิสัยไม่ดีมาแต่เด็กแล้ว กับแม่ของตัวเองยังอยู่ด้วยไม่ได้ แล้วทำไมจะเข้ากับแม่เลี้ยงได้ง่ายๆ”

“พี่นะก็ พี่นะไม่ได้นิสัยไม่ดีสักหน่อย คนเราต่างก็มีเหตุผลของตัวเอง พี่นะเป็นคนเข้มแข็ง มั่นใจในตัวเอง แม่ของแก้วก็เหมือนกัน ไม่ใช่ใครผิดหรือว่าใครไม่ดี แก้วเชื่อว่าถ้าให้เวลากันอีกสักหน่อย แม่กับพี่นะจะต้องเข้าใจกันได้ดี”

“ตอนนี้พี่ยังจะมีโอกาสได้พิสูจน์ตัวเองอีกไหม” เสียงถามขึ้นขม “อากัญติไม่รับรู้อะไรแล้ว”

“แม่จะต้องรู้ค่ะ แก้วเชื่อมั่นอย่างนั้น” คำพูดเชื่อมั่นแต่น้ำเสียงกลับห้วนไหว น้ำตาคลอตาอีกครั้ง “แก้วเชื่อว่าแม่จะต้องจำได้ ถึงจะต้องใช้เวลานานหน่อย แต่แม่ของแก้วจะต้องกลับคืนมาอย่างแน่นอน” อีกฝ่ายหนึ่งพูดขรึมๆ “พี่ก็หวังอย่างเดียวกัน”

เมื่อลูกเดินตามชายหนุ่มมาขึ้นรถ ฉัตรแก้วต้องหัวเราะเมื่อรู้สึกว่าตัวเองมีเงินเผาไปแล้ว

“ตายจริง ทำไมพื้นดินมันโยกได้ล่ะคะ”

มืออ่อนที่แข็งแรงจับแขนเธอไว้

“ค่อยๆ เดินก็ได้ ไม่ต้องรีบหรอก”

“ถ้าแม่หรืออาพรณัฐ แก้วต้องโดนตีแน่ๆ”

“ใครจะกล้ามาตี พี่นะ อยู่ทุกคน”

เขาส่งเธอให้ขึ้นนั่ง ปิดประตูให้ ก่อนจะอ้อมไปอีกด้าน

หญิงสาวไม่ได้สังเกตเห็นร่างสูงใหญ่ที่เดินตุ้มๆ ไปขึ้นรถอีกคันหนึ่ง ซึ่งจอดอยู่ในท่ามกลางรถคันอื่นๆ รถคันนั้นทิ้งช่วงจังหวะแล่นตามที่สุดก็จอดลงห่างออกไปในบริเวณที่จอดรถของโรงแรม

ชนะชน เดินเคียงข้างเธอ จับจูงแขนบ้าง พาดแขนโอบหลังไหล่คล้ายช่วยประคับประคองให้เดินบ้าง หญิงสาวรู้สึกอบอุ่น แต่ไม่ใช่ในแบบเดียวกับอีกฝ่าย...

เขาเพียงคนเดียวที่รู้แก่ใจว่าได้แอบตักดวงความพึงพอใจจากร่างอ่อนละมุนที่ได้สัมผัสเพียงใด..! ในท่ามกลางความสูญเสียและอาหารห่วยหา ในขณะที่ต่างก็กำลังมีเงินเผาอยู่ด้วยกันทั้งคู่ เขายังได้ปล่อยใจให้จินตนาการพุ่งซ่านเกินเลยไปกว่าที่เธอจะคาดถึงมากมายนัก

ร่างสูงผอมที่ผุดลุกขึ้นจากกลุ่มเก้าอี้ในห้องรับรองของโรงแรม เดินตรงเข้ามาหาทำให้ชายหนุ่มต้องแปลกใจเป็นที่สุด

“นายชัช...!”

“พี่นะ..” ชายหนุ่มผู้มาใหม่ทักทายด้วยสีหน้าคล้ายกำลังซ่อนพิรุณ เขาหันมาหาฉัตรแก้ว “เป็นยังไงบ้าง แก้ว”

“พี่ชัช มาทำอะไรที่นี่คะ” เธอถามอย่างแปลกใจ

“มาหาแก้วซี จะมาเยี่ยมอากัญติด้วย”

คำตอบทำให้อีกสองคนแปลกใจยิ่งขึ้น สีหน้าระวางไม่ไว้ใจของชนะชน ฉายออกมาชัดๆ “แล้วนายรู้ได้ยังไงว่าเราพักกันอยู่ที่นี่”

“ผมรู้จากนายอัย” คำตอบทำให้ชนะชน ต้องขมวดคิ้ว

ชัชชยหันมาถามฉัตรแก้วว่า “อากัญติเป็นยังไงบ้าง”

“แม่พ้นอันตรายแล้ว แต่ว่าขยับตัวไม่ได้ จำใครก็ไม่ได้ด้วย” พอพูดถึง เธอก็น้ำตาคลออีก “หมอบอกว่าต้องใช้เวลานานเชียว”

“พี่เสียใจด้วย”

“แก้วก็เสียใจเรื่องคุณพ่อ”

“พรุ่งนี้ค่อยไปพูดกันโรงพยาบาลก็แล้วกัน” ชนะชนตัดบท “เหนื่อยกันมาทั้งวัน นี่ก็ดึกแล้ว ไปพักผ่อนกันก่อนดีกว่า”

“พี่ชัชพักที่ไหนคะ”

“พี่ยังไม่มีที่พักเลย ห้องเต็มหมด” ชายหนุ่มพูด หันไปหาพี่ชาย “คืนนี้ผมนอนกับพี่นะได้ไหม พรุ่งนี้ค่อยหาห้อง”

อีกฝ่ายหนึ่งก่อนจะพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ

“ก็ได้”

ท่าทีของสองพี่น้องทำให้ฉัตรแก้วอดอึดอัดใจไม่ได้ ชนะชนกับชัชชย แม้ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้ง แต่ก็ไม่เคยรักใคร่กลมเกลียวกัน อย่างพี่น้องคู่อื่น ความขัดแย้งในระหว่างคนทั้งสองคล้ายสงครามเย็นที่ฉัตรแก้วรู้ว่าแม่แต่ “คุณพ่อ” ก็รู้สึกอึดอัด

“งั้นแก้วไปนอนก่อนนะคะ แล้วพรุ่งนี้ค่อยคุยกัน”

ชนะชนมองตามร่างที่แยกตัวจากไป จึงหันกลับมาหาห้องชาย เสียงถามเยาะหยัน “นายตามมาเพราะว่าเป็นห่วงอาภักฎจริง ๆ นะหรือ”
“อ้าว ก็จริงนะซิคะครับ” เสียงตอบเจือหัวเราะกลบเกลื่อน
“แหม พี่นะคิดว่าผมเป็นคนไร้หัวใจขนาดไหน คุณภักฎญาเป็นแม่เลี้ยงของเรามาตั้งสิบกว่าปีแล้ว ที่จริงก็เป็นคนครอบครัวเดียวกันแท้ๆ”

“นายคิดได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว แต่รู้อะไรใหม่... บางครั้งเราก็หวังอะไรไม่ได้แม้แต่แต่่น้อยนิดจากคนในครอบครัวเดียวกัน” คนพูดไม่ได้ซ่อนอาการประชดประชันเยาะหยันไว้แม้แต่แต่่น้อย

ในวันรุ่งขึ้น ฉัตรแก้วต้องผิดหวังเมื่อชนะชนบอกว่าเขากำลังจะกลับ “อ้าว ทำไม่ไปเร็วจังเลยล่ะคะ เพิ่งมาเมื่อวานนี้แท้ๆ”

ชายหนุ่มตอบว่า “มีปัญหาที่ออฟฟิศ”

“แล้วพี่นะจะทิ้งแก้วไว้กับพี่ซซหรือคะ” เธอถามอย่างรู้สึกเป็นกังวล

ชายหนุ่มยิ้มพอใจ รู้อยู่แก่ใจว่าความไว้วางใจที่หญิงสาวมีให้เขา นั้น เธอหาไม่ให้ซซซชั้ยไม่ แต่ไหนแต่ไร เธอพยายามที่จะอยู่ให้ห่างจากซซซชั้ยมาตลอด

“นายซซไม่กล้าทำอะไรหรอก เขารู้ว่าพี่มาเขาแน่ถ้าเขาทำอะไร แก้ว”

“แหม แก้วไม่ได้คิดอะไรอย่างนั้นสักหน่อย เพียงแต่แก้วไม่อยากจะอยู่กับพี่ซซเท่านั้นเอง” เธอออก

ชายหนุ่มบิบไหล่บางอย่างพลอบ “ถ้าห้องที่โรงพยาบาลว่างก็ย้ายเข้าไปอยู่ซิ บางทีวันนี้พรุ่งนี้อาภักฎก็ออกจากห้องไอซียูได้แล้ว พี่จะขอให้หมอดัดตั้งเครื่องมือต่างๆ ให้ที่ห้องพิเศษ”

“ดีเหมือนกันคะ อยู่ที่โรงพยาบาลจะได้ไม่ต้องติดอยู่กับพี่ซซ”

ชายหนุ่มพาน้องชายและฉัตรแก้วไปที่โรงพยาบาลก่อน หลังจากการเยี่ยมเยียนและพูดคุยกับแพทย์อยู่พักหนึ่ง เขาก็หันมาร่ำลา

“กลับไปนี่พี่จะไปติดต่อโรงพยาบาลที่จะย้ายอาภักฎไปรักษา... แล้วพบกันที่กรุงเทพฯ นะแก้ว”

“ขอบคุณพี่นะมากสำหรับทุกอย่าง” เธอพนมมือไหว้

อาการโอบกอดร่ำลาแนบแน่นห้วงหา ถูกน้องชายจับตามองด้วยประกายตาเยาะหยัน ชายหนุ่มจำต้องปล่อยร่างเล็กๆ ที่อบอุ่นสวยสมบูรณ์ของอีกฝ่าย ดวงตาที่ประสานกับซซซชั้ย กลับไม่คล้ายพี่น้องที่กลมเกลียวกันเลย เขาตบแขนอีกฝ่าย พูดคล้ายหยอกเย้า
“ฉันทไปละ อยู่กันดี ๆ แล้วจำไว้นะว่าอย่ารังแกน้อง”

ร่างสูงเดินจากไปโดยมีสายตาสองคู่มองตาม

ซซซชั้ยพูดยิ้ม ๆ ว่า “เป็นห่วงกันจังเลยนะ”

“แน่ละ ก็พี่ซซประวัติเสียมาตลอดนี่” เธอย้อนอย่างไม่เกรงใจอีกฝ่ายยิ้มอย่างไม่ถือสา

อีกครู่หนึ่งชายหนุ่มก็หายไปจากโรงพยาบาล เมื่อกลับมาอีกครั้ง ซซซชั้ยถามเธอว่า “ออกไปดูที่เกิดเหตุกันไหม”

หญิงสาวตาโต คำที่มีใจจดจ่ออยู่กับเรื่องเดียวกันนี้อยู่แล้ว

“เมื่อวานแก้วก็ชวนพี่นะ”

“แล้วเขากลับไปหรือเปล่าล่ะ” ชายหนุ่มถามอย่างเยาะหยัน สีนหาราวกับมีอะไรอยู่ในใจ

“พี่นะมีเหตุผลอื่นถึงได้ไม่อยากไป”

“เหตุผลอะไร” ประกายตาคคนถามเยาะหยัน

ฉัตรแก้วถอนใจ “เถอะคะ แก้วจะไปกับพี่ซซ”

ซซซชั้ยเช่ารถอีกคันหนึ่งไว้ใช้ อีกครู่หนึ่งฉัตรแก้วก็นั่งรถคู่กับชายหนุ่มมุ่งหน้าออกไปจากตัวเมือง หญิงสาวอดล้งเลไม่ได้เหมือนกัน คำที่โดนอัมภฎางค์เป่าหูเอาไว้มาก.....

....พี่ซซพูดแปลกๆ บ่อยมาก พูดว่าใครก็ตามเอาสมบัติของพ่อเขาไปไม่ได้... หมายความว่า พี่ซซจะกำจัดให้หมดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามที่มายุ่งเกี่ยวกับแก้ว คนที่แก้วรัก แล้วอาจจะรวมทั้งตัวแก้วเองด้วยก็เป็นได้.....

‘ อัมบ้า ’ ฉัตรแก้วลงความเห็น.....

ร่างสูงเคร่งครัดซึ่งยืนรอออยู่ข้างทางทำให้หญิงสาวต้องมองพี่ชายอย่างแปลกใจ ซซซชั้ยจอดรถ แล้วชายผู้นั้นก็เปิดประตู ก้าวขึ้นมา

“สวัสดีครับ” เขายิ้มกว้างกับเธอ

“คุณนั่นเอง...!” เธอร้องออกมา

“ดีใจที่ได้พบกันอีก...” เขาหยุดนิดหนึ่ง น้ำเสียงอ่อนลง
เมื่อพูดต่อไปว่า “ผมเสียใจด้วยกับทุกเรื่อง”

แทนการตอบรับ หญิงสาวกลับหันขวับไปหาชัชชัย

“พีชชมาจากกรุงเทพฯ กับเพื่อนคนนี้หรือคะ”

“นายป๋องเขามีบ้านอยู่ที่นี่” พีชชตอบเสียงๆ

“คุณเป็นคนเชียงใหม่หรือ”

เธอหันมาถาม สีหน้าบอกความระแวงขึ้นมาทันที อีกฝ่าย
หันมายิ้ม เขาอยู่ใกล้จนเห็นฟันขาวเป็นเงา ประกายตาระยับ

“ผมมีบ้านที่นี่ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นคนที่นี่ด้วย”

“งั้นคุณก็ชำนาญเส้นทางแถวนี้ดีละซิ ใช่ไหม”

“ก็ไม่เชิงนักหรอกครับ ปรกติผมอยู่ที่กรุงเทพฯ นานๆ จะ
ขึ้นมาสักครั้ง”

“แล้วคุณไปทำอะไรที่ภูเก็ต” เธอถามทันที

อีกฝ่ายยังนึกหาคำตอบ ชัชชัยก็ตอบแทนว่า

“แฟนนายป๋องเขาเป็นคนที่นี่”

หญิงสาวนึกภาพสตรีผู้นั้นได้ทันที ร่างสมส่วนที่สวยงาม
สวมเสื้อตัวเล็กปิดทรวงอกที่มีเพียงสายเล็กๆ คล้องบ่าอวดช่วงอกอím
และไหล่สล่างขาวผ่อง กางเกงสีส่วนรัดรูปเอวต่ำจ้งใจอวดหน้าท้อง
ทำท่าย จิตรแก้วจำสายตาที่มองมาอย่างระแวงหึ่งหวง ของอีกฝ่าย
ได้ดี ‘ป๋อง... ป๋องคะ มาเถอะคะ รสหิวจะแยะแล้ว...’

หญิงสาวรู้สึกโกรธเคืองขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล น้ำเสียง
ประชดประชัน

“ดีจริง อยู่กรุงเทพฯ แต่ประเดี๋ยวขึ้นเหนือ ประเดี๋ยวลงใต้”

“ที่ผมต้องขึ้นเหนือลงใต้ ก็เพราะรักเพราะห่วงประการเดียว
เท่านั้น” น้ำเสียงตอบกลับหยอกเย้า

“อะไรนะ”

คำตอบเป็นเพียงอาการยิ้มกว้าง หญิงสาวได้แต่ทำหน้าง้ำ

ชัชชัยหันมาสบตาเพื่อนรุ่นน้อง หัวเราะให้กันอย่างรู้นัย

ผู้มาที่หลังเปลี่ยนหน้าทีมาเป็นคนขับ พารถเล่นเรื่อย ใต้ไป
ตามขอบเขา หักเลี้ยวครั้งแล้วครั้งเล่า ทางประเดี๋ยวสูงชันขึ้น
ประเดี๋ยวลาดต่ำลง สองข้างทางถ้าไม่ใช่ผนังเขาและต้นไม้ทึบทึม
ก็เป็นท้องฟ้ากว้าง มีหุบเหวที่เว้งว่างทอดตัวยู่ลึกลงไปเบื้องล่าง

“พีชชแน่ใจหรือว่าคุณพ่อกับแม่มากันทางนี้” หญิงสาวถาม
อย่างอึดอัดใจ ชัชชัยตอบว่า

“ไม่ใช่ทางนี้ก็ไม่มีทางอื่นแล้ว”

ร่างใหญ่ที่ขนาบอยู่ทั้งสองข้างทำให้เธอรู้สึกอึดอัดใจอย่างยิ่ง
ถ้าขณะชนอยู่ด้วย เธอจะไม่รู้สึกผิดปรกติแม้แต่น้อย

“ไม่รู้ว่าคุณพ่อกับแม่นึกยังไงถึงขับรถมากันตามลำพัง ทาง
เปลี่ยวออกอย่างนี้ แล้วก็ไม่ใช่จะขับง่าย ๆ”

“เส้นทางถนนต่างจังหวัดที่ตัดผ่านภูเขา ก็อย่างนี้ทั้งนั้น ถ้าไม่
ขับรถก็ต้องใช้เครื่องบิน แต่พี่ว่านี่คงไม่ใช่ความคิดของคุณพ่อหรอก”

“งั้นก็แปลว่าแม่ผิดละซิ” เธอสวนทันที

“พี่ไม่ได้พูดอย่างนั้น...” ชัชชัยตอบอย่างอดทน

“ไม่ได้พูดก็เหมือนพูดนะแหละ” เธอพาลอย่างไม่มีเหตุผล
นับตั้งแต่ชัชชัยเปลี่ยนท่าทีกับเธอเป็นดีขึ้น จิตรแก้วได้ทีเมื่อไร
เป็นต้องรุกไล่ราวกับจะเรียกคืนที่เขาเคยทำไม่ดีกับเธอในสมัยก่อน

“อาจจะเป็นคนอื่นก็ได้” เขาพูด

“หมายความว่ายังไงคะ คนอื่นที่ไหนกัน” เธอถามอย่าง
แปลกใจ

ชายหนุ่มมองดวงตาที่จ้องมองมาอย่างฉงน หันไปมองเพื่อนชาย
รุ่นน้องที่มองอย่างจะปราม แล้วก็ต้องอ้าอึ้ง

“ไม่รู้สิ พี่ถึงต้องมาดูให้หายสงสัยยังไงล่ะ ว่าเป็นอุบัติเหตุ
จริงหรืออย่างไรกันแน่”

“มีคนอื่นทำให้เกิดอุบัติเหตุ แล้วกลัวความผิดเลยหนีไปหรือ
คะ” เธอถาม “หรือว่าจะไปเป็นพวกปล้นจี้ พอได้ของแล้วก็หลบหนีไป”

“ก็ไม่รู้สิ ตำรวจไม่ได้ร่องรอยอะไรอื่นเลย สรุปแต่ว่าขับรถ
พลัดตกลงไปเอง”

หญิงสาวยกมือขึ้นพนม พิมพ์เสียงสั้น “ขอให้คุณพ่อไปสู่
สุคติเถิด อย่าได้ทุกข์ทรมานเป็นกังวลใดๆ เลย”

พอใกล้ที่หมาย รถคันเล็กก็ชะลอช้าลงเป็นระยะ ชายหนุ่ม
ทั้งสองชะโงกหน้าออกไปนอกหน้าต่างครั้งแล้วครั้งเล่า ชีวณถามไถ่

ปรึกษากัน ก่อนจะจอตลอดชิดไหล่ทางตรงบริเวณที่จะไม่เกิดอันตรายกับรถที่วิ่งไปมาคันอื่นๆ ถนนตอนนั้นได้ระดับสูงขึ้นไปข้างหน้าเล็กน้อย แล้วโค้งหักเป็นข้อศอกทำระดับสูงขึ้นไปอีก ด้านที่อยู่ในมุมแคบเป็นผนังผ้าที่เต็มไปด้วยต้นไม้ ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นหน้าผาสูงที่ต่ำลงไปเบื้องล่างเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยรกครึ้ม

ร่างสูงทั้งสองเปิดประตูรถก้าวลงไป ปล่อยให้ฉัตรแก้วมองตาม

เธอนึกวาดภาพแล้วก็ตัวสั่นขึ้นมาเฉยๆ อยากจะเดินตามลงไปดูแต่ก็ยังทำใจไม่ได้ เห็นคนทั้งสองข้ามถนนแล้วเดินไปเดินมาอยู่ที่ปลายทางอีกด้านหนึ่ง ท่าทางคล้ายกำลังตกเถียงออกความเห็นแก่กัน เธอยึดตัวมอง เห็นรอยต้นไม้หักแต่ไกล หรือว่าจะเป็นที่จุดนี้...

เธอนึกเห็นภาพรถวิ่งมาแล้วก็เกิดสิ้นใจลงไปอย่างไรการควบคุม ได้ยินเสียงอุทานอย่างตื่นตระหนกของคุณพ่อและเสียงหวีดร้องของแม่ รู้สึกคล้ายจะลอยละลิวจากหน้าผาสูงลงไปเบื้องล่างจริงๆ

หญิงสาวต้องการที่จะลบภาพอุบัติเหตุที่นึกเห็นออกไปจากใจเสียให้สิ้น แต่ว่าเหมือนเธอยังถูกลอกหลอนด้วยความคิดของตัวเองเมื่อเธอเงยหน้าขึ้น ชัชชัยและเพื่อนได้หายไปจากสายตาเสียแล้ว

เธอเปิดประตูออกมายืนกว้างอยู่บนถนน รอบกายเงิบและว่างเปล่า บ่ายคล้อยแล้วและอากาศเริ่มจะเย็นลง หญิงสาวรู้สึกเหมือนกำลังถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวกับความพร้นพรุ้งที่ตามหลอกหลอน

“พีชช พีชชคะ”

เงิบ ไม่มีเสียงตอบรับ “พีชช พี่ป๋อง” เธอตะโกนเรียก

จะมีใครตอบรับก็หาไม่ ฉัตรแก้ววิ่งข้ามถนนไปยังข้างทางพลางหันมองหา แม่นึกกลัวที่จะมองลงไปยังที่เกิดเหตุ เธอก็ไม่มีทางเลือก ต่ำลงไปเบื้องล่าง จากแนวต้นไม้ที่หักลู่เป็นทาง ที่สุดก็คือยอดสีเขียวของต้นไม้ใหญ่น้อยที่คำนวณความลึกไม่ได้

“คุณพ่อ” เสียชีวิตที่ตรงนั้น ส่วนแม่หลุดออกมาค้างคาอยู่กับต้นไม้ บาดเจ็บจนมีสภาพร่างกายแทบไม่ไกลจากคนที่จากไปแล้ว

ภาพอุบัติเหตุ เสียงตะโกนและเสียงหวีดกลับมาดังอยู่ในหูอีกครั้ง หญิงสาวหันกลับ หมุนกว้าง ก่อนจะสาวเท้าวิ่งกลับมาที่รถ ทันใดนั้นเธอได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังลั่น เสียงบีบแตรซอซอ ดังก้องหู รถบรรทุกคันใหญ่เพิ่งจะแล่นลงมาจากรางชัน เลี้ยวทำมุมแล้วตรงเข้ามาหาเธอ หน้าหนักของรถและอาการแล่นลงจากที่สูงทำให้คนขับไม่อาจเหยียบเบรคได้ รถบรรทุกคันใหญ่พุ่งตรงเข้ามาหาพร้อมกับเสียงกดแตรดังลั่น

ฉัตรแก้วยืนนิ่ง ตื่นตระหนกตกใจแต่ทำอะไรไม่ถูก

ทันใดนั้น แขนของเธอก็ถูกกระชากอย่างแรงออกมาจากทางของรถบรรทุก หญิงสาวรู้สึกว่าร่างได้ถูกกระชากมาปะทะเข้ากับอะไรบางอย่างที่แข็งแกร่งและอบอุ่นซึ่งโอบรัดร่างเธอไว้อย่างแนบแน่น แม้จะหมุนกว้างซวดเซไปด้วยกันแต่ก็หยุดลงอย่างไม่เจ็บปวด

พอรู้ตัว... เธอพบว่าวงแขนแข็งแรงโอบรัดจนร่างแนบร่าง...! ไบหน้าที่เคยคุ้นลอยอยู่ใกล้แค่คืบ

เธอสะบัดแรงด้วยความขุ่นเคืองพลางส่งเสียงเอ็ดอึง

“ปล่อยนะ คนบ้า...”

พอวงแขนนั้นคลายออก เธอกลับรู้สึกอ้างว้างขึ้นวูบ

“รู้อย่างนี้ปล่อยให้สิบล้อนวดเสียก็ดีละ” อีกฝ่ายเสียงเข้ม

“ฮึ ทำยังกับจะถูกแนะะ ถนนอยู่ห่างตั้งโยชน์” ปากเถียงฉอดๆ แต่ใจกลับหวีวิบๆ เกือบไปแล้วจริงๆ ถ้าไม่ใช่ชายหนุ่ม เธอคงสังเวชชีวิตลงตรงนี้ ตามคุณชนกไปอีกคน

“เอาเถอะๆ ไม่ต้องกลัวผมทวงบุญทวงคุณหรอก”

หญิงสาวขยับจะเดินหนี แต่กลับถูกรั้งแขนไว้ทันใด คนหน้าขริมทำเสียงดู

“อย่าเพิ่งไปไหน ยืนรออยู่ตรงนี้แหละ ไม่งั้นประเดี๋ยวก็เดินเปะปะไปหารถสิบล้อเข้าอีกหรอก ผมจะไปตามพีชช”

คนเก่งแต่ปากหยุดอยู่กับที่อย่างว่าง่าย

พอร่างสูงคล้อยหลัง เธอก็ซาอ่อนจนซวดเซ หัวใจเต้นแรงจนต้องยกสองมือขึ้นกด

เธอเกือบจะตายไปแล้วจริงๆด้วย.....